

Reiki meistara – skolotāja dienasgrāmata par *ritritu* Japānā

9. turpinājums.
Iepriekšējie
fragmenti lasāmi
TAKĀ Nr. 1–11

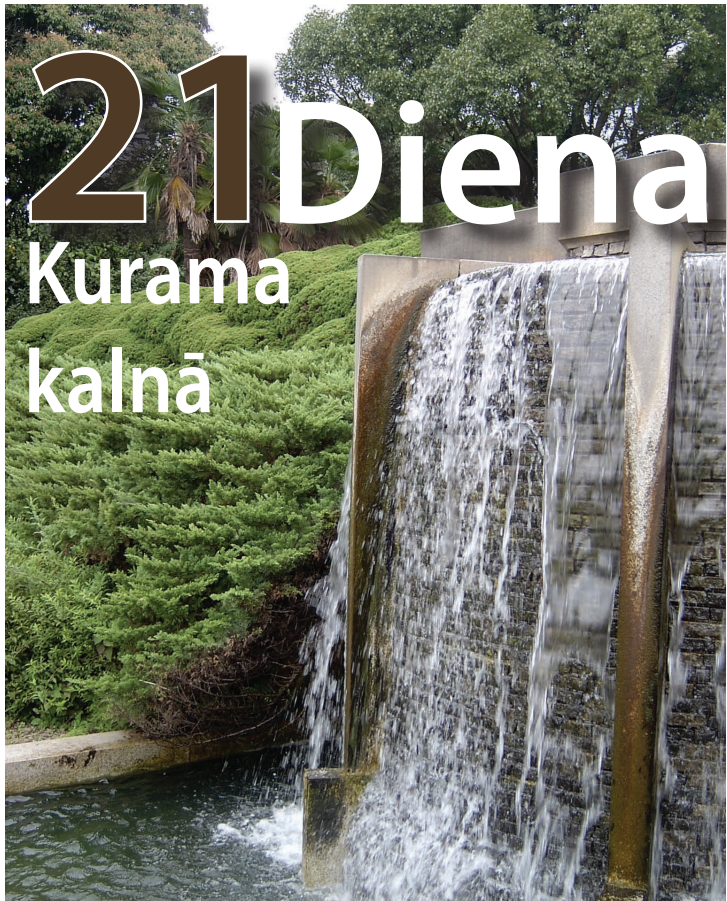
Mihails Mošenkovs,
Austrumu kultūras centra *Reiki Gaismas skola* direktors, psihoterapeits
konsultants, reiki japāņu tradīcijas
meistars – skolotājs

Divdesmit pirmā diena Japānā, 5. septembris. Sešpadsmitā ritrita diena. Tagad būs vieglāk. Katru dienu – sajūta, ka laiks sācis ritēt ātrāk. Šonakt sapnī atkal redzēju paziņas no pagātnes, turklāt tos, kuri iepriekš nebija *nākuši*. Maigi un plūstoši risinās stresu atlaišana. Tā man šķiet. Viesnīcā uz klozetpoda pamanīju uzrakstu *Janis*. Lieliski, ka ir tāda firma. Šodien pievērsīšos statistikai. Ceļos pēc izjūtas, neko sev neuzspiežu. Sešu stundu laika starpība nav nekāds joks. Rīgā šobrīd (24.00) dodas pie miera, bet es šajā laikā (Japānā ir 6.00) pamostos. Kā saka, fāzes novirze. Tualete, duša, tibetiešu vingrošana.

Šodien bija zupa no paciņas, laba. Dodos ceļā.

Pēc divām minūtēm jau esmu Karacumas metro stacijā. Divas pieturas līdz Sanio, pārsēšanās un brauciens citā līnijā līdz galapunktam – Deačimanagi. Kopā 30 minūtes. Šeit gaida vilciens, kas 30 minūtēs aizved līdz Kurama stacijai. Ceļojums no viesnīcas līdz Kuramam paņēmis stundu. Nesteidzīgs kāpiens kalnā (1388 m) paņem vēl stundu. Ja vēlas kāpt vēl augstāk, tad līdz virsotnei atlikuši 1794 m. Ja izvēlas kāpienu lejup pa otru nogāzi, sanāk 5090 m. Līdz templim ir 760 pakāpienu. Paspēju uzkāpt bez apstāšanās, lai plkst. 8.00 spēka vietā novadītu Angelīnai reidzu seansu. Stāvēju uz sašķelta trijstūra un domās visu dariju. Violeta gaisma. Kā viņa to sajūt? Nupat atpūtos, paelpoju un atkal devos kalnos, lai meklētu vietu nakts meditācijai. Līdz virsotnei – 601 pakāpiens. Kopējais attālums no ieejas kalna teritorijā līdz tā augstākajam punktam ir 1,5 km. Ja no tempļa nekāpju augstāk, uz meditēšanas vietām, dienā kāpiens augšup un lejup kopā ir 3 km.

Lai kā pūlējās atrast citu vietu, neizdevās. Svešā taka vienalga noveda tur, kur reiz jau biju jutis spēcīgus enerģētiskus pārdzīvojumus. Tātad tā vajadzēja. Šī ir istā vieta. Te ir divi avoti un divas pagodas. Viena no tām atvērta apmeklētājiem, bet otra, mazākā un senākā, paslēpusies aiz sētas līdzās varenam, daļēji nolūzušam ciedram. Tā aprīsis atgādina kādu senu būtni.

Mazliet šeit pakavējies, nolēmu doties uz lūgšanu templī, un... man parādīja manas bailes. Pamanīju pie savām kājām mazu, ļoti skaistu čūsku. Jau no bērnības vairāk par visu baidos no čūskām, bet šeit – nekādu emociju. Pat sekoju tai, līdz čūska paslēpās. Te nu bija bailes – aizbēga.

Templī notika reiki seanss tiem, kuri ierodas katru dienu. Enerģētiski tas bija diezgan skarbs. Laikam tā izpauzās kāda klātesošā lūdzēja onkoloģija.

Šodien atkal baudīju karsto avotu zem zvaigznēm. Dažbrīd paliku ūdenī pilnīgi viens. Brīžiem ūdens bija ļoti karsts, brīžiem – auksts. Ķermenis gandrīz vairs nesāp. Mazliet – muguras kreisā puse, plūstot spēcīgai enerģijai, vēl dažkārt jūtu celi.

***Kurams – reiki un maģijas vieta,
Kurams – manas sākotnes vieta,
Kurams mūžīgi pastāv,
Tikai es neesmu mūžīgs,
Tāds ir mans gars.***

Vilcienā iepazīnos ar istu geišu, viņas māti un dēlu. Viņa apsēdās līdzās, un puisēnam sāka asiņot deguns. Iedevu savus kabatas lakatiņus un ar reiki palīdzību apturēju asiņošanu. Pēc tam lūdzu atļauju kopā nofotografēties. Tas, protams, ir apstādināts skaistums, taču arī tāds ir patikams.

Divdesmit otrā diena Japānā, 6. septembris. Sēptiņpadsmitā ritrita diena. Šodien, braucot uz Kuramu, visapkārt sasēdās bērni vecumā no astoņiem līdz četrpadsmit gadiem. Arī viņi devās uz Kuramu. Atļāvu sevi fotografēt un lūdzu atļāuju iemūžināt sevi kopā ar viņiem. Kas tad sākās! Bērni ir bērni. Viņiem visiem šeit ir mobilie telefoni ar fotoaparātu. No visa vilciena sakrēja mani fotografēt. Pieskārās ādai, matiem, nez kāpēc vēlējās tuvplānā fotografēt acis. Smiekli, drūzma! Vārdu sakot, tēvocis Miša ieguva segvārdu Pinokio.

Vairs nekarāju ar nemierīgo prātu, to vienkārši ignorēju.

Šodien āra temperatūra, kā parasti, ir 32–35 °C. Kopš pirmoreiz ieradās Kuramā, lietus nav bijis. *Ritrita* beigās prognozē lietu, tāpēc tagad lieki nezaudēju laiku, staigājot pa Kioto un kontaktējoties ar vietējiem. Pēc tam uzņēmu filmu par Kuramu, ko esmu izpētījis. Atbraukšu ar tulkus, parunāšos ar tempļa kalpotājiem, baudišu Kioto ainavas.

***S tarp mani un tevi –
Mūžība un pasaule,
S tarp mani un tevi –
Apziņas okeāns,
Tātad ik mirkli
Esam viens otrā,
Tātad vienlīdz tuvu
Esam visā kopā.
Esam tuvi zvaigznēm un saulei,
Esam tuvi gan draugiem,
Gan ienaidniekiem,
Esam tuvi mīļajiem
Un tiem, kurus nemīlam.
Visi vienmēr esam kopā.
Sajūti mani līdzās.
Esmu jau tur, pie tevis.
Mīlestība.
Esam kopā un brīvi.***

Divdesmit trešā diena Japānā, 7. septembris. Astoņpadsmitā ritrita diena. Ūdenskritums. Šodien nepaņēmu līdz dienasgrāmatu. Kad atgriezos, tāpat negribējās rakstīt. Tā bija neparasta diena.

Pirmoreiz redzēju pilnīgi skaidras debesis ar milzīgu Mēnesi. Sontenā uz iniciāciju bija ieradušies septiņi kandidāti. Divas stundas pie Kurama tempļa ieejas klausījās lielisku dziedājumu. Vakarā biju vienīgais, kurš pievienojās tempļa priesterienes lūgšanai. Lejā no kalna līdz pašam ūdenskritumam gluži vai lidoju. Aizdedzu 30 sveces un smaržkociņus pie visu ūdenskritumu pagodām. Pie sava ūdenskrituma aizdedzu 18 sveces un smaržkociņus. Pēc trīskārtējas lūgšanas uzvilku bordo krāsas krekliņu un nostājos zem ūdenskrituma. Uzliku sev visus reiki simbolus, uz pakauša sajutu enerģijas straumi. Viss mierīgi. Tā stāvēju aptuveni 30 minūtes. Kādu laiku pēc tam biju apreibis un nedaudz streiņoju.

Pārdzīvājumi bija tik spēcīgi un klusi, ka neko rakstīt vairs negribējās.

Divdesmit ceturrtā diena Japānā, 8. septembris. Deviņpadsmitā ritrita diena. Braucu uz Kuramu. Atlikusi šī un vēl divas dienas. Gribas raudāt. Skaitu lūgšanu. Visu dienu neatstājas sajūta, ka esmu kādam nodarījis pāri. Sāp sirds. Lūgšu piedošanu. Glābj mantra *Gate, gate, ara gate, para sangata bodhisatva*.

Atgriezos centrā. Šodien jūtos neparasti: neparasts stāvoklis galvā, vairāk noturības, meditācijas. Uzņēmu unikālus kadrus. Vēlreiz mēģināju iekļūt tajā pilsētas templī, kurš mani pārsteidza ar savu enerģētiku.

Dvēsele dažkārt nepaspēj izsekot mutei, un es sarunāju muļķības. Nožēlai vairs nav nekādas jēgas. Svarīgākais – kā tu rikosies turpmāk.